

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Jany Jirmářové a Mgr. Aleny Jedličkové v právní věci žalobce : J. J. nar. bytem zastoupený JUDr. Davidem Černým, advokátem se sídlem Praha 8, Nad Šutkou 1811/12, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 42, o náhradu nemajetkové újmy, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. ledna 2017, č.j. 29 C 26/2015-296, ve znění opravného usnesení ze dne 7. února 2017, č.j. 29 C 26/2015 – 307,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zčásti vyhověl žalobě a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 67.500,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). V rozsahu částky 11,932.500,- Kč žalobu zamítl (výrok II.). O nákladech řízení rozhodl tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 900,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

Podanou žalobou se žalobce domáhal přiznání částky 12,000.000,- Kč jako peněžitého zadostiučinění za trestní řízení, které bylo proti němu vedeno u Policie ČR a poté u Krajského soudu v Praze pod sp.zn. a které skončilo zproštěním obžaloby. Žalobce specifikoval svůj nárok na úhradu uvedené částky tak, že za období od 9.10.2006 do června 2008, tj. od počátku vyšetřování Policií ČR do zahájení trestního stíhání, požadoval zaplatit po žalované částku 500.000,- Kč, za období od června 2008 do září 2009, tj. od zahájení trestního stíhání do podání obžaloby, požadoval zaplatit částku 3,000.000,- Kč, za období od září 2009 do května 2011, tj. od podání obžaloby do vyhlášení odsuzujícího rozsudku, požadoval zaplatit částku 3,000.000,- Kč, za období od května 2011 do května 2012, tj. od vyhlášení odsuzujícího rozsudku do jeho zrušení Vrchním soudem v Praze, požadoval zaplatit částku 3,500.000,- Kč a za období od května 2012 do února 2014, tj. od zrušení odsuzujícího rozsudku do skončení trestního stíhání, požadoval zaplatit částku 2,000.000,- Kč. Tvrdil, že v důsledku dlouhotrvajícího nezákonného trestního stíhání se mu zásadně změnil život, byl nucem prožívat mnoho let nejistoty a úzkostí, a to přesto, že se žádného trestního jednání nedopustil. Státní zástupce ani Policie nevěnovali zcela jasným důkazům žádnou pozornost, čímž přispěli k likvidačnímu nátlaku na jeho osobu. I když byl v trestním

řízení činný, spolupracoval a předkládal důkazy, za pravdu mu dal až po 8 letech konečný rozsudek ve věci, kdy byl obžaloby zproštěn. Trýznivá utrpení, která po tuto dobu prožíval, měla vliv na jeho zdravotní stav a životní situaci. Byl nucen ukončit řadu pracovních činností (ze zdravotních důvodů), musel propustit zaměstnance, musel postoupit obchodní podíl a ukončit činnost obchodního ředitele, byl mu přiznán invalidní důchod (2008), zásadním způsobem byla snížena jeho důstojnost a vážnost ve společnosti. Do zahájení trestního stíhání byl přitom úspěšným podnikatelem vlastnícím prosperující obchodní společnosti, žil spořádaným rodinným životem, staral se o svou matku, vychovával dvě děti, které měl svěřeny do péče, a byl zcela zdrav.

Žalovaná ve svém stanovisku, vydaném v rámci předběžného projednání nároku žalobce, a dále i v písemném vyjádření k podané žalobě, nárok žalobce neuznala. Učinila nesporným, že žalobce u ní dne 14.5.2014 uplatnil nárok na náhradu nemateriální újmy ve výši 12,000,000,- Kč ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, za nezákonné rozhodnutí v řízení vedeném u Krajského soudu v Praze pod sp.zn. [REDAKCE]. Konstatovala, že v trestním řízení vedeném proti žalobci došlo v přípravném řízení k vydání nezákonného rozhodnutí, proto žalobci vyslovila omluvu. Jeho nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích však označila za nedůvodný, když konstatování porušení práva a omluvu považovala a nadále považuje za dostačující zadostiučinění vzniklé nemajetkové újmy.

Soud I. stupně vzal za prokázané, že v řízení vedeném proti žalobci u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, když usnesením policejního orgánu bylo dne 20.6.2008 zahájeno proti žalobci trestní stíhání pro trestný čin podvodu (žalobce usnesení převzal dne 3.7.2008), a proti žalobci byla podána obžaloba dne 4.9.2009 a dne 19.5.2011 byl proti němu vynesena (Krajským soudem v Praze) odsuzující rozsudek. Ten byl však následně usnesením odvolacího soudu (Vrchního soudu v Praze) zrušen dne 15.5.2012 a rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21.2.2013 byl žalobce obžaloby zproštěn podle ust. § 226 písm. b) trestního řádu (v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem). Rozsudek nabyl právní moci dne 13.1.2014. Žalobci tak vznikl nárok na náhradu nemajetkové újmy, kterou požadoval, nicméně soud I. stupně dospěl vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem k závěru, že žalobci náleží nárok na odškodnění této újmy sice v penězích (dovodil, že orgány činné v trestním řízení měly být již ve fázi vyšetřování schopné odhalit manipulaci oznamovatelky trestního oznámení), ale pouze ve výši 67.500,- Kč, nikoli ve výši, kterou žalobce uplatnil podanou žalobou.

Uvedl, že přihlédl k povaze trestní věci, k závažnosti trestného činu kladeného žalobci za vinu (druh a výše trestu – žalobci hrozil trest v trvání 5 – 12 let a byl odsouzen na 5 let nepodmíněně), k délce trestního stíhání (počítaje tuto dobu od 3.7.2008, kdy bylo žalobci doručeno trestní oznámení) a následkům způsobeným trestním stíháním v osobnostní sféře žalobce, jakož i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, tj. k okolnostem předcházejícím zahájení trestního stíhání, i k důvodům ukončení trestního řízení. Vyšel z toho, že trestní stíhání bylo proti žalobci zahájeno ze strany orgánů veřejné moci zjevně bezdůvodně a že zvýšený význam pro žalobce spočíval v jeho zdravotním poškození. Přesto dále v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že mezi zjištěnou invaliditou žalobce (přiznanou v 12/2008) a trestním stíháním nebyla zjištěna a prokázána příčinná souvislost, přičemž ale za nadbytečný a neekonomický shledal návrh žalobce na doplnění dokazování o znalecký posudek k prokázání příčinné souvislosti poškození zdraví žalobce a jeho trestního stíhání. Konstatoval, že každé soudní řízení je stresovou záležitostí, nicméně v případě žalobce nešlo v rámci trestního stíhání o stres v takovém rozsahu, který by byl příčinou

vzniku jeho onemocnění. Přihlédl dále k tomu, že řízení trvalo (ve vztahu k osobě žalobce) 5 let a 6 měsíců, a že žalobce byl podnikatelem ve stavebnictví a měl si být možných rizik (řešení nepříjemností) vědom. Pokud měl příjmy z podnikání v roce 2010 i 2012, nemohl být vlastním trestním stíháním nijak zásadně poškozen. Kromě toho se mohl domáhat v této souvislosti náhrady materiální újmy. K této argumentaci žalobce pro účely výše odškodnění imateriální újmy proto nepřihlédl.

Při určení výše peněžitého odškodnění vyšel soud I. stupně ze základní částky 15.000,- Kč za rok, s tím, že v prvních dvou letech výši této částky snížil o 50%, takže za 5 let a 6 měsíců trvání trestního stíhání přiznal žalobci nárok na částku 67.500,- Kč.

O náhradě nákladů řízení rozhodl podle ust. § 142 a § 151 odst. 3 o.s.ř. a přiznal žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900,- Kč, když při vědomí si dostupné judikatury přihlédl k tomu, že nárok uplatněný žalobcem v žalobě byl nepřiměřený.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání oba účastníci.

Žalobce v odvolání, které směřovalo proti zamítavému výroku II. o věci samé a proti výroku III. o nákladech řízení, namítl, že soud I. stupně především nepřipustně bagatelizoval trestní stíhání jeho osoby. Nepřihlédl k tomu, že celková doba trvání trestního stíhání je podstatným faktorem pro rozhodování o výši nemajetkové újmy a nezohlednil, že žalobce byl po celou tuto dobu vystaven velice stresující situaci a že mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 5 let.

Za nemístné označil tvrzení soudu, že trestní stíhání je v oblasti stavebnictví běžným standardem. Žalobce byl do trestního stíhání bezúhonnou osobou a hodnotit mnohaleté trestní stíhání jako „nepříjemnost“, je podle něj vůči němu krajně nevhodné.

Žalobce dále namítl, že soud I. stupně neprovedl důkaz znaleckým posudkem ke zhodnocení jeho zdravotního stavu a k posouzení, jaký vliv na zdraví žalobce mělo mnohaleté trestní stíhání, ačkoliv to žalobce navrhoval. Namísto toho soud I. stupně hodnotil odborné (lékařské) věci, které mu hodnotit nepřísluší.

Žalobce má za to, že trestní stíhání negativně zasáhlo po všech stránkách do jeho života, takže částka přiznaná soudem I. stupně ve výši 67.500,- Kč prožitým útrapám neodpovídá. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek v napadeném rozsahu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná v odvolání, které směřovalo proti vyhovujícímu výroku I. o věci samé namítl, že soud I. stupně ve věci rozhodl na základě neúplně zjištěného skutkového stavu věci, věc nesprávně posoudil po právní stránce a jeho rozhodnutí trpí vadou, která jej činí nepřezkoumatelným.

Žalobce se podle žalované domáhá finanční satisfakce za imateriální újmu, která mu měla vzniknout nezákonným trestním stíháním. Ačkoliv soud I. stupně prováděl důkazy k prokázání takového nároku, rozhodl o něm jako o nároku za újmu, která měla žalobci vzniknout z titulu nepřiměřené délky řízení. Pokud měl soud I. stupně za to, že tvrzení a důkazy žalobce svědčí o uplatnění nároku za imateriální újmu za nepřiměřeně dlouhé řízení, měl žalobce vyzvat k upřesnění, z jakého titulu se žalobou uplatněného nároku domáhá a případně jej pak vyzvat k upřesnění, jaká část z celkově uplatněného nároku představuje

nárok za újmu z nezákonného trestního stíhání a jaká část nárok za újmu z nepřiměřeně dlouhého namítaného řízení.

Provedenými důkazy nebylo podle žalované prokázáno, že by se nepřiměřenost délky řízení odvíjela již od vyšetřovací fáze tohoto řízení, ale zejména nebylo na soudu I. stupně, aby v tomto řízení hodnotil věcnou správnost předmětu věci namítaného řízení. Z obsahu napadeného rozsudku také nevyplývá, že by soud I. stupně při svém rozhodování vycházel z kritérií pro posouzení nepřiměřenosti délky řízení, která jsou v konstatní judikatuře dostatečně specifikována.

Odůvodnění rozsudku má žalovaná za chaotické, a tudíž nepřezkoumatelné. I přesto má za to, že v prvostupňovém řízení byly provedeny všechny důkazy nezbytné pro rozhodnutí ve věci, takže navrhla, aby odvolací soud, po případném zopakování provedených důkazů, napadený rozsudek ve výroku I. změnil tak, že se žaloba zamítá, a ve výrocích II. a III. rozsudek potvrdil jako věcně správný.

Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 a § 212a o.s.ř. napadený rozsudek v celém jeho rozsahu, včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, aniž k tomu bylo třeba nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm. d) o.s.ř.), a poté dospěl k závěru, že nemá splněny podmínky pro jeho potvrzení ani změnu.

Podle ust. § 7 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle ust. § 8 téhož zákona nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 13 odst. 2 téhož zákona právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle ust. § 31a téhož zákona, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odst. 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odst. 2). V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k : a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých

odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného (odst. 3).

Odvolací soud v projednávané věci předně přihlédl k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (205 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.).

Žalobce podanou žalobou uplatňuje nárok na náhradu imateriální újmy, která mu měla podle jeho tvrzení vzniknout v důsledku rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, vydání rozhodnutí, v němž byl odsouzen k trestu odnětí svobody a v důsledku nepřiměřené délky trestního stíhání, vše v situaci, kdy jeho trestní stíhání skončilo zproštěním obžaloby. Žalobce však v podané žalobě ani v její specifikaci neupřesňuje, v jakém rozsahu se jím požadovaná částka 12,000.000,- Kč vztahuje k jednotlivým nárokům, které by v důsledku jeho tvrzení mohly přicházet v úvahu (nárok z nezákonného rozhodnutí x nárok z nesprávného úředního postupu v podobě nepřiměřené délky řízení). Žalobce tvrdí, že jednak orgány činné v trestním řízení pochybily, když namísto, aby věc jako ryze obchodněprávní spor mezi dvěma podnikatelskými subjekty odložily, začaly žalobce opakovaně vyslyšet a nutit jej bránit se nepravdivým nařčením, že během trestního stíhání a stresujících hlavních líčení prožíval trýznivá utrpení, která měla vliv na jeho zdravotní stav (který se zhoršoval) a na životní situaci, kterou blíže popisuje, že jako dosud bezúhonná osoba byl nepravomocně odsouzen k neprodávajícímu trestu odnětí svobody v délce 5 let a že období nejistoty trvalo dlouhých 8 let, v důsledku čehož došlo ke ztížení jeho společenského uplatnění. S ohledem na dobu, po kterou bylo trestní řízení podle něj neprávem vedeno, pak vyčíslil přiměřené zadostiučinění na částku výše uvedenou.

Ze žalobních tvrzení je patrné, že žalobce se domáhá odškodnění nemajetkové újmy, jež mu vznikla v důsledku trestního stíhání. Samotná délka trestního řízení, kterou žalobce zdůrazňuje, může však být žalobcem považována buď za faktor, který nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání umocňuje, ale může být i důvodem žalobcem tvrzeného nesprávného úředního postupu (nepřiměřené délky řízení) ve výše uvedeném trestním řízení. Přitom jde o dva samostatné nároky.

Úkolem soudu I. stupně bylo, aby s ohledem na žalobcem vylíčené skutkové okolnosti si ujasnil, mezi jakou újmu (a následkem) a jakou skutečností (jakožto příčinou této újmy), má být příčinná souvislost zjišťována, a zda se jedná o nárok jediný nebo zda žalobce v rámci svých žalobních tvrzení vymezuje nároků více (navíc i případně škodu na zdraví).

Zatímco nepřiměřená délka řízení, jakožto nesprávný úřední postup, způsobuje újmu spočívající zejména v nejistotě ohledně výsledku řízení a udržování osoby obviněné z trestné činnosti v tomto stavu nejistoty, samotné trestní stíhání (jako nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání) způsobuje zpravidla újmu, jež vylíčil žalobce, a které lze označit za morální poškození jeho osobnosti v době trestního stíhání a narušení jeho soukromého, rodinného, popřípadě i jiného (společenského, pracovního) života.

Ve vztahu k nemajetkové újmě způsobené nepřiměřenou délkou řízení vychází judikatura ze „silné, ale vyvrátitelné domněnky“, že nepřiměřená délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu v zásadě nevyžaduje. Naopak v případě odpovědnosti založené na nezákonném rozhodnutí je na žalobci, aby tvrdil a v případě procesní potřeby prokazoval, že mu v důsledku nezákonného rozhodnutí vznikla újma (srovnej např. Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13.4.2011, sp.zn. Cpjn 206/2010).

Dojde-li k situaci, kdy trestní stíhání nemělo být vůbec zahájeno, neboť předpoklad o spáchání trestného činu obviněným se nepotvrdil a z hlediska zákona č. 82/1998 Sb. je založena odpovědnost státu za jeho vedení, a zároveň bylo trestní stíhání vedeno po nepřiměřeně dlouhou dobu, lze uplatnit oba tyto nároky v rámci jednoho řízení. V takovém případě je ale potřeba, aby již v žalobě bylo zřetelně a jasně vymezeno, jakou částku žalobce považuje za odškodnění nezákonného rozhodnutí, neboli nedůvodného trestního stíhání, a jaká část odškodnění připadá na nepřiměřenou délku řízení. Zhodnocení obou nároků (odlišných příčinou vzniku škody i následkem v podobě jiné újmy) musí odpovídat požadavku na přiměřenou výši odškodnění.

Soud I. stupně v projednávané věci, jak je patrné z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku, rozhodl o nároku žalobce jako o nároku na odškodnění nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí. Nezhlednil však výše zmiňovaná tvrzení žalobce o délce trestního řízení i z jiného pohledu, než jen z hlediska výpočtu výše odškodnění, jako by se jednalo o nepřiměřenou délku řízení (soud I. stupně konstatoval, že odškodnění náleží žalobci za 5 let a 6 měsíců v částce 15.000,- Kč za rok, při současném snížení odškodnění za první 2 roky na polovinu), tj. i z pohledu vlivu délky trestního řízení na psychiku žalobce, jeho zdravotní stav i rodinný a jiný život. Pokud v napadeném rozsudku při posuzování nároku žalobce navíc odkazoval nejen na postup podle ust. § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb., ale z obsahu odůvodnění vyplývá, že se zabýval i kritérii uvedenými v ust. § 31a odst. 3 téhož zákona, což jsou kritéria dopadající výlučně na případy, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem (nepřiměřenou délkou řízení) podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí téhož zákona, a navíc zjištěné skutečnosti hodnotil po právní stránce sice podle zákona č. 82/1998 Sb., ale necítoval zákonné ustanovení, které na daný případ aplikoval a navíc svým konstatováním, že : „mezi účastníky byl spor, zda žalovaným zvolená forma odškodnění zadostiučinění žalobce byla přiměřenou formou odškodnění pro nepřiměřenou délku řízení...“ vnesl do svého rozhodování chaos o tom, jaký nárok žalobce byl vlastně projednáván, a také i pochybnosti o správnosti právního posouzení věci. Je tedy zjevné, že se soud I. stupně nijak blíže nezabýval otázkou, zda žalobce neuplatňuje podanou žalobou kromě nároku na náhradu imateriální újmy za nezákonné rozhodnutí též nárok na náhradu imateriální újmy vzniklé mu v důsledku nesprávného úředního postupu za nepřiměřeně dlouhé trestní řízení (a v jakém rozsahu), když odkaz na nepřiměřenou délku řízení je patrný na několika místech odůvodnění jeho rozsudku. Alespoň toto není z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku patrné.

I když tedy žalobce uvedl, že požaduje po žalované zaplatit za období od 9.10.2006 do června 2008, tj. od počátku vyšetřování Policií ČR do zahájení trestního stíhání, částku 500.000,- Kč, za období od června 2008 do září 2009, tj. od zahájení trestního stíhání do podání obžaloby, částku 3,000.000,- Kč, za období od září 2009 do května 2011, tj. od podání obžaloby do vyhlášení odsuzujícího rozsudku, částku 3,000.000,- Kč, za období od května 2011 do května 2012, tj. od vyhlášení odsuzujícího rozsudku do jeho zrušení Vrchním soudem v Praze, částku 3,500.000,- Kč a za období od května 2012 do února 2014, tj. od zrušení odsuzujícího rozsudku do skončení trestního stíhání, částku 2,000.000,- Kč, není dosud zřejmé, z jakého titulu se vlastně tohoto odškodnění imateriální újmy domáhá.

Námítka žalované, že soud I. stupně měl před svým rozhodnutím ve věci žalobce vyzvat k upřesnění uplatněného nároku a k případnému doplnění jeho tvrzení tak, aby bylo zřejmé, zda žalobce uplatňuje nárok na náhradu imateriální újmy z titulu nezákonného rozhodnutí nebo též z nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřeně dlouhém trestním řízení (a v jakém rozsahu), a na základě toho pak provádět dokazování, s tím, že pokud by bylo poté možno usuzovat na uplatnění obou nároků, měl by žalobce vyzvat

k upřesnění, jaká část z celkově jím požadované částky 12,000.000,- Kč představuje nárok na náhradu toho kterého nároku, je proto důvodná.

Nedůslednost soudu I. stupně při posuzování nároku uplatněného žalobcem v žalobě, který si jednotlivé v úvahu připadající nároky před svým rozhodnutím neujasnil a rozhodl o žalobě, která je z tohoto pohledu neurčitá (vadná), vedla odvolací soud k tomu, že napadený rozsudek zrušil podle ust. § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř., neboť řízení trpí vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, přičemž za odvolacího řízení nemohla být zjednána náprava, a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení (§ 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř.

Na soudu I. stupně nyní bude, aby nejprve postupem podle § 43 o.s.ř. vyzval žalobce k odstranění vad žaloby v podobě neurčitosti žaloby specifikací jednotlivých nároků, tj. ve směru rozlišení, jaké odškodnění ve vztahu k jednotlivým žalobním nárokům (popřípadě jen jednomu nároku) požaduje, a to jak z hlediska skutkového vymezení (včetně rozlišení, zda jde o samostatné nároky nebo jen kritéria pro stanovení formy a výše zadostiučinění jednoho nároku), tak z hlediska výše požadovaného zadostiučinění za každý z nich. Tvrzení žalobce o nepřiměřené délce trestního řízení může totiž podle okolností případu představovat buď samostatný nárok na náhradu imateriální újmy z nesprávného úředního postupu, nebo může být faktorem, který představuje intenzitu újmy, primárně způsobené skutečností jinou (nezákonným trestným stíháním). Volba, zda bude žalobce požadovat poskytnutí zadostiučinění za uvedené skutečnosti jako samostatné nároky, nebo zda bude v rámci jednoho určitého nároku na náhradu nemajetkové újmy požadovat, aby k nim soud přihlédl z hlediska intenzity újmy poškozeným utrpěné, leží na žalobci (který musí jasně a určitě vymežit předmět řízení).

Dojde-li k odstranění neurčitosti žaloby, soud I. stupně o nároku (nárocích) žalobce znovu rozhodne (bude přitom vycházet i z judikatury vztahující se k této otázce) a rozhodne též o náhradě nákladů řízení, včetně tohoto odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

Poučení : Proti tomuto usnesení **I z e** do dvou měsíců od jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni; přípustnost dovolání je oprávněn posoudit dovolací soud.

V Praze dne 9. srpna 2017

JUDr. Aleš Šťastný, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Nevolová